

Stanko Klinar

Ko se spraviš k računalniku, da bi napisal kaj o Stanku Klinarju, si nehote v zadregi. Kaj napisati? Ne zato, ker bi bilo treba nekaj malega podatkov razpresti na dolgo in široko, da bi bil jubilan v zadostni meri počaščen. Ravno obratno. Stanko je v svojem življenju in pri svojem delu tako vsestranski, da se bojiš, kaj vse pomembnega boš, nevede in nehote, izpustil.

Pa začnimo s tistim najbolj tradicionalnim: Stanko je bil rojen kot najmlajši od šestih otrok 29. aprila 1933 na Hrušici pri Jesenicah v družini železničarskega uslužbenca, mati pa je bila doma iz Mojstrane. Po maturi leta 1951 na Jesenicah je študiral angleščino in nemščino na ljubljanski Filozofski fakulteti, po diplomi leta 1956 in odsluženi vojaščini pa začel s poučevanjem angleščine. Osem let je z veseljem in zagnanostjo učil generacije jeseniških dijakov, in z mnogimi ostaja še po vseh teh letih v stikih. Leta 1968 ga je zvabila Ljubljana: na tedanjem Oddelku za germanske jezike in književnosti je postal najprej lektor, kasneje višji predavatelj in nazadnje docent do upokojitve leta 1998. Magistriral je leta 1989 s temo Slovenska zemljepisna imena v angleških besedilih, doktoriral pa leta 1996 s temo Načelni vidiki prevajanja iz slovenščine v angleščino. Skozi njegove roke so šle generacije slovenskih anglistov, ki se najverjetneje strinjajo v eni ugotovitvi: brez Klinarja študij angleščine ne bi bil takšen, kot je bil. Najsi te je učil na lektorskih vajah, prevajanje, kontrastivno analizo ali besedotvorje: Klinar te je naučil! Ko smo si študentje izbirali mentorja za diplomsko nalogo, je veljalo: h Klinarju gredo lahko le najboljši. Še danes na oddelku poučujejo ljudje, ki pravijo: »Tudi ko sem že naredila izpit, sem še eno leto znova hodila k njemu, ker sem toliko odnesla.« Večjega priznanja učitelju verjetno ni mogoče dati.

Ampak stvar je v tem, da Stanko ni bil samo učitelj. Družinski mož in oče štirih otrok, kar bi že samo po sebi zadostovalo za polne roke dela in skrbi, je vedno našel čas tudi za gore. Tem je zapisan z dušo in srcem že od otroštva, vsadil pa je to strast vanj njegov oče. Ampak najboljše to pove Stanko sam:

Na Golici sem bil prvič že pred vojno, to pa zato, ker je bila ena od dveh planinskih »božjih poti« našega očeta. Ves čas od doma, to je s Hrušice, smo šli peš in molče, kot se za »božjo pot« spodobi. Spotoma se je oglašala samo njegova »krevlja«, ki je tolkla ob kamenje in dajala takt. Na Kopiščarjevi gostilni pri Sv. Križu je takrat tako vabljivo pisalo:

*»Ne hod' naprej, prijatelj moj,
pri vinski kaplji tu postoj,
da duša k truplu se priveže
in kruha kos odreže.«*

Mi duše nismo kaj dosti privezovali, ker so bili pri nas dinarji na tesno šteti, ampak tam so bili veseli ljudje, harmonika, rože za trakom, vesele besede – noga je kar poskočila in ves dan je bil en sam blagoslov.

(S. Klinar, *Sto slovenskih vrhov*)

V svojih mladih letih je bil Stanko alpinist in gorski vodnik, povzpel se je na najvišje evropske vrhove (Eiger, Matterhorn, Mont Blanc). Kot zagnanega gornika ga pravzaprav pozna vsak, ki tudi sam zahaja v gore. Stanko je namreč ljubezen do gora povezal z obsežnim jezikoslovnim znanjem in izrazitim čutom za praktično: od leta 1971 so nastajali njegovi legendarni planinski vodniki po Karavankah in Julijskih Alpah, mnogi so izšli v ponatisih in dopolnjenih izdajah, tako da v slovenskih gorah sploh ne naletiš na oskrbnika kočice ali reševalca GRS, ki ne bi poznal »Klinarja«. Desetletja dolgo so izhajali njegovi, pogosto polemični jezikoslovni razmisleki v Planinskem vestniku, pa tudi drugod, s katerimi se je približal širši v gore odhajajoči publiki; izjemno dragoceni so tudi njegovi strokovni članki, v katerih je povezal imenoslovje, pravopis in terminologijo, in ki so izhajali v strokovnih in znanstvenih revijah za prevajalce in jezikoslovce. Naj pri tem omenim le še njegove članke in predavanja, namenjene že poklicnim prevajalcem, kjer je tenkočutno obdeloval praktične probleme »s terena«, kot je temu sam rekel. Vse z izjemnim jezikovnim občutkom in globoko ljubeznijo do domače slovenske besede.

Da je Stanko nadvse delaven in dejaven mož, smo torej vedeli. Ko je v oddelčni knjižnici Kristina začela sestavljati Stankovo bibliografijo, ki je sestavni del tega zbornika, smo bili vseeno osupli, ko je število enot krepko preseglo tristo. Še bolj smo bili v zadregi, kako vse te zapise razvrstiti: toliko vsebinske širine in povezovanja raznih področij! In vedno skupni imenovalc: izbrušen slog, jasna misel in neposredna beseda.

Vse do sedaj napisano pa vseeno še premalo pove o Stanku kot človeku. O tem klenem Gorenjcu, poštenjaku od glave do peta, ki mimogrede v Mojstrani nadvse gostoljubno pogosti tebe in tvojo družino med kolesarjenjem do Belopeških jezer.

Te spotoma predstavi kopici sosedov in prijateljev ter na hitro organizira še izlet pod Borovje nad Dovjem, kjer sta maša in piknik. In kjer na koncu vsi podpišejo razglednico prijatelju Dinku Bertonciju, alpinistu v Argentini. Tako kot povezuje domačine v Mojstrani, tako je znal povezati tudi ljudi na fakulteti. Veliko se jih še spomni nekdanjih fakultetnih izletov v gore, ki so se jih udeleževali tako študentje kot zaposleni: Miran je vodil spredaj, Stanko je hodil zadaj, rekoč, da bo pobiral »mrtve in ranjene«. Veliko smeha in šal, krohot pa navadno najglasnejši nekje v Stankovi bližini. Ko se je ob upokojitvi poslavljaj od oddelka, smo mu sodelavci podarili simbolično darilo: prusik z dvema karabinoma in nekaj filmov. Oddolžil se je s povabilom na večer z diapozitivi, kamor nismo prišli samo anglisti, temveč vrsta germanistov, romanistov, splošnih jezikoslovcev in slovenistov. Da smo se naužili čudovitih gorskih podob in se skupaj z Margaret Davis nasmejali ob njeni rosno mladi podobi, ko igra badminton z enim od Stankovih otrok.

Letos je Stanko dopolnil 85. leto. Ob tej priliki si nismo mogli kaj, da se ne bi cenjenemu sodelavcu zahvalili z jubilejnim zbornikom, v katerega smo prispevali nekdanji študentje, kasneje sodelavci, oplemeniteni tudi z nekaterimi mladimi močmi na fakulteti (naši in mariborski), pa dolgoletni prijatelji in sodelavci, njegovi sopotniki na gorskih in drugih poteh. Vsem sodelujočim se za prispevke in drugo pomoč ter nasvete iskreno zahvaljujem, Stanku pa v imenu vseh voščim vse najboljše!

Eva Sicherl